

Leto v Taliansku

Sue Moorcroftová

*Leto
v Taliansku*

Sue Moorcroftová

Leto v TalianSKU

 Fortuna
Libri

Original title: Sue Moorcroft: ONE SUMMER IN ITALY
Copyright © Sue Moorcroft 2018
First published in Great Britain by HarperCollinsPublishers 2018
Cover design © Žofie Vránová, 2019
Cover photos © Shutterstock, 2019

Sue Moorcroftová si uplatňuje morálne právo
identifikovať sa ako autorka tejto knihy.

Translation © Veronika Lašová, 2019
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2019

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Vytvorenie diela bolo podporené štipendiom Literárneho fondu.

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti
sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami,
obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať
do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-844-9

*Venujem všetkým milým čitateľkám a čitateľom.
Ak sa vám moje knihy páčia, mám z toho radosť.*

Prolog

Júl

„Nesmúť, Sofia. *Non frignare.*“

Sofia sa strhla zo zamyslenia. Nevšimla si, že jej otec Aldo sa zobudil. Oči neotvoril už celú večnosť a pravidelný sykot kyslíkového prístroja kontrastoval s jeho prerývaným dýchaním.

Stoličku si prisunula bližšie k nemu. Potešilo ju, že v jeho tmavých očiach konečne vidí iskru. „Nesmútim. Len sa o teba bojím, nič viac. Aj ty sa predsa bojíš o mňa, či nie? Tak to chodí.“

Pousmiala sa a aj otec unavene nadvihol kútiky úst. Mal krásny nezbedný úsmev, ktorý teraz, keď mu zlyhávalo srdce, kazila nezdravá farba pier. „Nehovorím o súčasnosti. Chcem, aby si mi sľúbila, že nebudeš smútiť, keď odídem.“ Na slová stále dával spevavý taliansky prízvuk, no keďže v Spojenom kráľovstve žil už viac ako tridsať rokov, plynule hovoril po anglicky. Sofia si tak zvykla, že pri rozprávaní strieda oba jazyky, že si to už ani neuvedomovala. V posledných rokoch ho upokojovalo, keď v ústach láskyplne premieľal rytmické talianske slová. Vďaka tomu si mohla precvičovať materinskú reč jednej strany rodiny, hoci okrem rodičov sa s nijakými príbuznými nikdy nestretla.

Rozpačitý úsmev sa jej z tváre vytratil.

„Sľúb mi to,“ naliehal.

Z jeho pohľadu vyčítala, že sľub je preňho nesmierne dôležitý, preto prikývla. „Pokúsím sa.“

„Nie. Musíš mi to sľúbiť. Obetovala si roky života, aby si sa o mňa postarala. Nechcem, aby si tu zostala uväznená ešte aj potom.“

Potlačila naliehavú túžbu prikázať mu, aby žil večne. „Dobre. Sľubujem.“ Osud aj tak zariadil, že z domu v Bedforde, z jediného domova, ktorý v živote poznala, sa bude musieť vysťahovať. Nechcela otca zbytočne znepokojovať, preto pred ním zamlčala, že zavolala architekta, aby sa pozrel na veľkú prasklinu, ktorá sa tiahla od steny v jedálni až po stenu v jej izbe na poschodí. Odporučil jej, aby si dala vypracovať statický posudok, lebo mal podozrenie, že pod domom sa zosúva pôda. Okrem toho vedela, že súrne potrebujú novú strechu a že drevené trámy rozožral červotoč. Odkedy sa otcov zdravotný stav výrazne zhoršil, pripravovala sa na okamih, keď mu prezradí, že dom musia ponúknuť na predaj s nádejou, že ho odkúpi nejaký developer. Dostali by síce iba časť z celkovej hodnoty stavby, ale peniaze ju v súčasnosti trápia najmenej.

Pomaly, spokojne prikývol, pričom z nej nespúšťal zrak. „A ešte mi sľúb, že pôjdeš do sveta a budeš si užívať život tak, ako si ho užívajú slobodné mladé ženy. Cestuj. Odjakživa si chcela cestovať, no namiesto toho si zostala tu, aby si mi pomáhala. Vyhod' si z kopýtk.“

„Otec, nechcem, aby si si myslel, že...“

„Nemyslím si nič, čo nechceš, aby som si myslel,“ uistil ju a odmietavo mávol rukou. Naoko sa zatváril vyčítavo. „Lenže tak znie posledné želanie tvojho *papà*! Musíš mi to sľúbiť!“

Ešte pred tým, než ochorel, mu často rozprávala, ako sníva o tom, že raz ráno sa odvezie na letisko Stansted pri Londýne,

nasadne do lietadla a do Talianska dorazí práve včas na to, aby si vychutnala obed na dláždenej terase nejakej reštaurácie. Jeho zlý zdravotný stav jej však plány na podobné dobrodružstvá razom zmaril. Široko sa usmiala, hoci v očiach sa jej ligotali slzy. Otec sa o ňu staral polovicu jej života. Druhú polovicu sa zasa ona starala oňho, v poslednom čase v prednej izbe, kam mu priniesli nemocničnú posteľ a kyslíkové bomby. „Fajn, ty prešibaný lišiak, keďže si sa znížil k citovému vydieraniu, sľubujem.“

Aldo sa sťažka zasmial do kyslíkovej masky a celú ju zahmlil. „Sľúb mi, že zájdeš do Montelibertà. Keďže v Anglicku už nemáš príbuzných, bol by som rád, keby si spoznala mesto, v ktorom som sa narodil. Starým rodičom polož na hrob kvety.“ Vzdychol. Prestal dýchať. Zachvel sa. Potom sa opäť trhane nadýchol.

Sofii sa po líci skotúlala slza, preto sa uchýlila k čiernemu humoru – obrannému mechanizmu z čias náročných operácií a terapií, ktoré mu predlžovali život. Až doteraz. „Čo si myslíš, na koľko posledných želaní má právo jeden *papà*?“

Hoci mal zatvorené oči, po tvári mu preletel slabý úsmev. „*Molti, molti*. Škoda, že nepoznáš príbuzných z Talianska.“

Slová smrteľne chorého otca v nej náhle vzbudili záujem. Odjakživa s radosťou rozprával o Taliansku, ale keď sa zvrtna reč na rodinu, bol oveľa menej zhovorčivý. „Aj mňa to mrzí. Chcela by som sa o nich dozvedieť viac,“ priznala.

Aldo zvrátil čelo. „Bolo to hrozné. Pricestoval som sem, lebo som si myslel, že konám správne. Lenže rodičia... sa ocitli medzi dvoma mlynskými kameňmi. Keď si bola malá, vymenili sme si množstvo dojemných listov a viedli sme nekonečné telefonáty. *Príďte nás navštíviť do Anglicka*, vravel som, no vždy odpovedali rovnako: *Vy príďte domov za nami*. Boli presvedčení, že keby som sa vrátil, dali by sme všetko do poriadku. Podľa mňa by sa však tým naše problémy boli iba zhoršili.

Pýtal som sa ich: *Ako môžem vziať Dawn a Sofiu do Montelibertà? Necítili by sme sa tam dobre!*“

Sofia sa so zatajeným dychom nahla dopredu. V ušiach jej dunelo. „Prečo, otec? Prečo si nás tam nechcel vziať? Prečo si po maminej smrti nevzal do Talianska aspoň mňa? Čo ste potrebovali dať do poriadku? Ako to myslíš, že tvoji rodičia sa ocitli medzi dvoma mlynskými kameňmi?“ Žeby sa konečne rozhodol, že jej vyrozpráva príbeh, ktorý jej vrta v hlave už odmalička, o tom, ako a prečo odišiel zo svojej rodnej krajiny? Dosiaľ jej odmietol odhaliť viac než len holé fakty: že pred tridsiatimi dvoma rokmi nechal rodičov a brata v Taliansku, aby sa oženil s jej matkou Dawn. Príbuzní z Talianska neprišli na svadbu. Dawn zomrela, keď mala Sofia päť rokov, a o dva roky nato pri dopravnej nehode zahynuli jeho rodičia. Hoci ho neúnavne prehovárala, aby jej povedal viac, zakaždým ju odbil slovami: *Je to taký smutný príbeh, že nemám silu ho vyrozprávať. Nechcem ta zarmútiť.* Potom ju pohladil po vlasoch a zmenil tému.

Teraz otvoril oči a pokračoval, akoby jej otázky vôbec nepočul. „Zájdí do Montelibertà a Orvieto Classico pi tak, ako sa má piť – je vyrobené pre talianske jazyčky, nie pre anglické.“ Odmlčal sa. Na chvíľu stíchol aj jeho dych. Potom sa opäť ozval. „Ak sa stretneš so strýkom Giannim, odkáž mu, že sa ospravedlňujem.“

Bruškami prstov si z tváre zotrela slzy. Frustrovalo ju, že otec sa znova vyhyába odpovediam, ale vyzeral tak zle, že by bolo kruté, keby naliehala, aby jej vysvetlil, prečo sa chce ospravedlniť bratovi, s ktorým sa odcudzili už pred desaťročiami. „Odkážem.“ Chytila ho za ruku.

Aldo sa pousmial tak jemne, že to takmer nepostrehla. „Už mi teda sľúb iba jedno. Že budeš šťastná, Sofia. Že budeš šťastná.“

„Sľubujem,“ zašepkala.

Prvá kapitola

O rok neskôr, na začiatku turistickej sezóny

Prvý, druhý a tretí sľub: Nesmúť. Užívaj si život tak, ako si ho užívajú slobodné ženy. Zájdi do Montelibertà.

Sofii bolo nad slnko jasnejšie, čo má Davide za lubom. Keď kľučkoval pomedzi čierne kovové stoly záhradnej reštaurácie Il Giardino, zámerne sa obtieral o Amy. Zjavne ho neodolateľne priťahovala krása jej svetlých vlasov a modrých očí.

Podobne ako Sofia, aj Amy pracovala v hoteli Casa Felice ešte len desať dní. Keďže Davide bol doteraz na nejakom kurze, až v ten deň sa v službe stretli všetci traja súčasne, no už počas prvých desiatich minút Sofia začula, ako Davide pozýva Amy na rande. Neodradilo ho, že zdesene zalapala po dychu a rozpačito pokrútila hlavou, aj tak sa začal správať ako jeleň v ruji.

Okamžite pocítila potrebu ochrániť mladú priateľku v núdzi. Veď Amy má iba osemnásť a toto je jej prvá letná brigáda! Davide je od nej najmenej o desať rokov starší a navyše je to syn majiteľky hotela. Ďalšiu cestu ku kuchynskému okienku si naplánovala tak, aby k nemu podišla zároveň s Amy. „Ako sa cítiš?“ zašepkala.

Amy položila na podnos chrumkavé hrianky, dve misky domácej pečeňovej paštéty a misku paštéty z hlúzovky

a v očiach sa jej zaligotali slzy hnevu. „Davide je nechutné prasa!“

„Nepochybne. Len sa chcem uistiť, či vieš, že je Benedettin syn.“

„To mi je fuk! Nedovolím, aby sa mi rozkrokom obtieral o zadok!“ Zvrtla sa na opätku, švihla svetlým vrkočom a vykročila k stolu, pri ktorom sedeli tri Angličanky v strednom veku a čakanie na predjedlo si krátili fľašami Prosecca.

Sofia nevedela, ako jej má pomôcť, preto sa vrátila k roznášaniam jedál a nápojov. Na otvorenej dlani nosila jeden prepĺnený podnos za druhým. Práca na poludňajšom slnku ju nesmierne unavovala. Hoci sa jún ešte iba začal, ortuť v teplomere sa šplhala do závrtných výšok. Pozorne sledovala svoj rajón, do zápisníka zaznamenávala objednávky a potom ich odnášala na príslušné stoly. Rýchlo, svižne, vrtko, a najmä s úsmevom, s úsmevom, s úsmevom. Brala peniaze. Odnášala taniere. Čistila stoly. Nevšímala si unavené nohy a bolavý chrbát...

„Ach! Joj!“

Sofia sa zarazila a s čistiacim prostriedkom v ruke prebehla očami po reštaurácii, aby vypátrala pôvodcu priškrtených výkrikov. Pred rohom baru sa Davide zvíjal od bolesti a oči mu vyliezali z jamiek.

Nedaleko neho zamávala Amy prázdny podnosom. Červenala sa. „Prepáč! Vystrašil si ma a podnos sa mi vyšmykol.“ Potom naň naložila ďalšie nápoje a ladne odkráčala. Vôbec sa nepokúšala zakryť víťazoslávny úškrn.

Sofia jej úsmev opätovala, no zároveň si všimla nenávistný pohľad, ktorý za ňou Davide vrhol. Znepokojilo ju to. „Dávaj si naňho pozor,“ poradila jej, keď sa jej podarilo stretnúť sa s Amy pri bare. „Čo si urobila?“ Letmo sa pozrela na Davideho, ktorý sa už stihol pozbierať a práve prijímal objednávku od nejakej talianskej rodiny.

„Udrela som ho do gúľ. Hádám ich nabudúce bude odo mňa držať čo najďalej.“ Prvotná radosť z víťazstva jej však z tváre pomaly vyprchávala, a keď na vražedný podnos položila štyri šálky kávy, vystriedali ju obavy.

Sofia si utrela ruky do zástery, objednávky naukladala na svoj podnos tak, aby sa neprevrhli, a potom vykročila k stolom. V ohrození sa Amy očividne uchýľuje k neuváženým riešeniam, lenže Sofia veľmi dobre pozná typy mužov, ako je Davide. Nepotrvá dlho a úder jej určite vráti.

Zatiaľ čo s úsmevom kládla zákazníkom tradičné otázky: „Komu kapučíno? A komu americano?“ kútikom oka skľučujúco sledovala nezvratný osud, ktorý na Amy čakal pri stole s troma Angličankami. Práve keď začala elegantným oblúkom spúšťať ruku z pleca, o ktoré si opierala podnos plný vriacich šálok kávy, objavil sa za ňou Davide.

Stačilo, aby nenápadne načiahol ruku.

Podnos vyletel Amy z dlane a dopadol na kolená jednej zákazníčky.

„Au, au, au!“ Žena vyskočila a horúcu látku si odtiahla od nôh. „Hlupaňa! Zničili ste mi najlepšie biele plátenné nohavice! Ako môžete byť také nemehlo?“

„Prepáčte!“ Amy zbledla a vystrašene sa obzrela. Zjavne mala podozrenie, že podnos jej nevypadol náhodou. Lenže Davide nestrácal čas. Hneď po incidente sa potichu vzdialil a teraz ju sledoval z tmavých dverí, ktoré viedli na recepciu.

„Ospravedlňte ma.“ Sofia rýchlo položila na stôl posledné americano, svižne vykročila pomedzi hostí, ktorí zvedavo nŕtali krky, a rýchlo si rozviazala zásteru. Len čo pristúpila k nešťastnej zákazníčke, bielu bavlnenú látku ponorila do vedierka s roztopeným ľadom, v ktorom chladili fľaše Prosecca obrátené hore dnom. „Sadnite si. Ak máte obareninu, dám vám na nohy studený obklad. Vysaje aj škvrny od kávy. Chápem, že ste sa ocitli vo veľmi nepríjemnej situácii, ale Casa

Felice vám aspoň uhradí poplatok za čistiareň. Je správne, že sa vám Amy ospravedlnila, no myslím si, že do podnosu niekto strčil.“

„Určite áno!“ Amy sa zachvela dolná pera. „Úprimne sa vám ospravedlňujem. Mala som pocit, akoby mi podnos vyskočil z ruky.“

„Isteže, podnosy sú známe tým, že majú nožičky!“ odsekla obarená Angličanka sarkasticky. Keď však videla, že ju pozorujú ostatní zákazníci, posadila sa a dovolila Sofii, aby jej na stehná rozprestrela studenú zásteru.

„V takej horúčave čoskoro vyschnú,“ utešovala ju priateľka, ktorá sa kúpeľu v horúcej káve vyhla. Povzbudivo sa na Amy usmiala. „Netrápte sa, drahá. Stávajú sa aj horšie veci.“

Sofia sa už-úž chystala Amy navrhnúť, aby sa vrátila k baru a kávu objednala ešte raz, no vtom sa dvojkrídlové dvere hotela rozleteli a do reštaurácie sa vrátila Benedetta s Davidom v päťách. Sofii zovrelo srdce. Benedetta Morbidelliová, ktorá svojím vznešeným a bezchybne upraveným zjavom pripomína sochu, vlastní hotel Casa Felice aj záhradnú reštauráciu Il Giardino. Zo samolúbeho úškrnu na Davideho tvári bolo viac než zrejmé, že v mame rozdúchal plameň hnevu a teraz sa chcel pokochať na tom, ako vybuchne.

„Máte výpoveď! Chodte sa zbaliť!“ okríkla Benedetta Amy, pričom gestikulovala tak zúrivo, že sa jej natriasal tmavý drdol na temene.

Amy sa ešte viac rozochvela pera. „To nebola moja chyba.“

„Zbalte sa! Von!“ Benedetta vyštartovala k stolu a štuchla do Amy dokonale nalakovanými nechtami.

„Naozaj to nebola jej chyba!“ namietla Sofia. Otočila sa a zabodla do Davideho zlostný pohľad. Musela zvýšiť hlas, lebo na hotelové parkovisko za radom veľkých kvetináčov práve dorazil akýsi motocyklista. „Niekoľko ju postrčil.“

„Stál za ňou nejaký mladík,“ prikývla Angličanka, ktorá sa pred chvíľou usilovala Amy upokojiť.

„Povedala som von!“ zrevala Benedetta Amy do tváre.

Amy vystrašene ustúpila. „Ne-nemám k-kam ísť. Mala som tu p-predsa pracovať až do s-septembra,“ zajachtala úpenlivo.

„Pozrite sa! Aha, čo ste spravili mojej zákazníčke!“ Benedetta zdvihla mokrú zásteru.

Na tvári obarenej Angličanky sa objavili rozpaky. „Nemusíte ju vyhadzovať. Či ju niekto poštuchol, alebo nie, neurobila to naschvál a nemáte právo ju sekírovať. Mohla by na vás podať žalobu.“

„Za čistiareň vám zaplatím,“ povedala Amy rozochveným hlasom a hneď žalostne dodala: „Len čo dostanem výplatu.“

„Výplatu?“ Benedetta na ňu začala znova kričať, tentoraz po taliansky, že nijakú výplatu nedostane, že sa má ísť okamžite zbaliť, vypadnúť z Casa Felice a už nikdy sa tu nemá ukázať.

Turistky z Anglicka zjavne nerozumeli jačaniu majiteľky, no keď Benedetta do Amy znova strčila, aby ju vyhnala do izby, vyľakane zažmurkali. Keďže ani Amy nevedela po taliansky, srdcervúco sa rozplakala.

Sofia zvýšila hlas: „Benedetta, čo keby sme sa o tom pozhovali v súkromí?“ Keď si ju nevšímala, návrh zopakovala po taliansky.

Benedetta sa trochu upokojila, možno si povedala, že skúsenejšia Sofia ju pochopí. „Na túto prácu je primladá! Na internete si nájdem niekoho nového,“ vysvetlila v rovnakom jazyku.

Sofia sa zhlboka nadýchla. „Za všetko môže Davide. Obťažoval Amy, a keď ho odmietla, pomstil sa jej tým, že jej prevrátil podnos. Na jeho smolu som ho však videla.“

Davidemu zamrzol úsmev na perách a len čo sa k nemu vyčítavo otočili zákazníci, ktorí rozumeli po taliansky, ohradil sa odmietavým: „E, e, é!“

„Čo ste povedali?“ vyzvedala žena s obarenými nohavicami.

Hoci sa Sofie zmocnila nepríjemná predtucha, že ak našťve popudlivú Benedettu, čoskoro bude nasledovať Amy a tiež sa pôjde zbalíť, zopakovala obvinenie aj po anglicky. Tentoraz vrhli na Davideho podozrievavé pohľady anglicky hovoriaci zákazníci.

„Nie!“ namietla Benedetta ukrivdene. „Davide nič nespravil!“

Vtom sa pri skupinke objavil neznámy asi tridsaťročný muž a prstami si prehrabol svetlé vlasy vlhké od potu. V ruke držal červenú prilbu, oblečenú mal čiernu motorkársku bundu a dolnú časť tela mu zahaľovali motorkárske nohavice s chráničmi. „Hovorí pravdu. Aj ja som videl, že jej ho prevrhol čašník.“ Zlostne si Davideho premeral. „Mali by ste sa hanbiť, najskôr slečnu namočíte do problémov a potom sa na tom ohromne zabávate!“

„E, e, é!“ zaprotestoval Davide znova. „Pustila podnos z ruky. Je nešikovná. Za nič nemôžem.“

„Nepustila!“ Sofia letmo pozrela na motocyklistu. Dúfala, že po anglicky hovoriaci turista ju bude naďalej podporovať. „Obtíeral si sa o ňu... prednou časťou nohavíc, a keď ňa udurela podnosom, pri prvej vhodnej príležitosti si sa jej pomstil. Hneď potom si utekal za mamou a narozprával si jej lži!“ Kvôli Benedette zopakovala obvinenie aj po taliansky. Motocyklista prikyvoval s rukami prekríženými cez prsia a skákal Sofii do reči súhlasnými frázami typu: „Presne tak to bolo!“ Robil to dokonca aj vtedy, keď rozprávala po taliansky.

Benedettu viditeľne ohromil smer, ktorým sa začala uberať ich konverzácia, preto stíšila hlas do dôverného šepotu. „Amy, preberieme to vnútri.“ Hneď nato sa pustila do Davideho a po taliansky naňho zrúkla, aby namiesto zaplattenia čistiarne priniesol obarenej zákazníčke a jej priateľkám nápoje na účet podniku a aby okrem svojich stolov obslúžil aj tie, ktoré mala dosiaľ na starosti Amy.

O krok ustúpila, aby Amy do kancelárie vykročila prvá, a potom sa pobrala za ňou. Neznámy motocyklista ju však nasledoval. „Prišiel som sa ubytovať, ale neurobím to, kým od vás nedostanem záruku, že slečnu nevyhodíte.“

Sofia od prekvapenia otvorila ústa. Motocyklista si očividne zaumienil, že pomoc mladej servírke dotiahne do úspešného konca. Čo na tých blondínkach muži vidia? V ich prítomnosti sa vždy správajú ako pochabí blázni.

Benedetta rýchlo chytila Amy za plece a otočila ju k jej rajónu. „Zostaňte tu. Nič sa nestalo. Pracujte. Za synovo správanie sa vám ospravedlňujem.“ Vzápätí sa s úsmevom obrátila k motocyklistovi. „Ste hotelový hosť? Vitajte v Casa Felice. Prosím, poďte za mnou.“ Keď prechádzala okolo Davideho, zlostne naňho zagánila a potom motocyklistu voviedla do klimatizovaného interiéru hotela.

Tesne pred tým, než zmizol vo dverách, sa otočil a s úsmevom na Sofiu žmurkol.

S pootvorenými ústami naňho neveriacky zízala.

Zachmúrený Davide mlčky poutieral rozliatu kávu a odpratal rozbité porcelánové šálky. Sofia potľapkala Amy po chrbte. „Čo keby si skočila do kuchyne a priniesla týmto sympatickým dámam aj koláč? Signora Morbidelliová sľúbila, že bude na účet podniku.“

„To je od vás veľmi milé,“ povedali Angličanky Sofii a potom medzi sebou zopakovali: „Však je to od nej milé?“

„Ďakujem,“ zašepkala Amy, keď zamierili k baru. Pevne sa Sofie držala, akoby mala ešte menej ako osemnásť rokov. „Neviem, čo by som robila, keby ma vyrazila. Ten muž prišiel ako na zavolanie.“

„Áno, ešte dobre, že náš hosť všetko videl.“ Sofia jemne zdôraznila slovo hosť, no vzápätí sa rozhodla, že teraz nie je vhodná chvíľa, aby ju poučovala, že hotelových hostí treba vždy oslovovať úctivo. „Ak chceš, môžem za teba chvíľu prijímať

objednávky. Zatiaľ poumývaj stoly, možno ťa to upokojí.“ *Alebo sa prestaneš správať ako doktor Jekyll a pán Hyde.* Keby to nevidela na vlastné oči, nikdy by si nebola pomyslela, že Amy sa dokáže tak rýchlo zmeniť z láskavej a prívetivej mladej dámy na zlostnú a pomstychtivú fúriu.

Keď o niekoľko minút Sofia pri kuchynskom okienku narazila na Davideho, široko sa naňho usmiala. „Čo keby sme hodili za hlavu všetko, čo sa dnes prihodilo, a začali odzno-va ako priatelia?“

Davide vyštekol slovo, ktoré jej Aldo zakázal používať. Otec talianskej rodiny, ktorá sedela neďaleko, čašníka napomenul za hrubý slovník.

„Beriem to ako nie.“ Sofia sa zvrtila na opätku a zamierila k stolu, za ktorý si sadli noví upotení turisti s červenými tvármi, aby splnila ich naliehavú prosbu o osviežujúci studený nápoj.

Keď búrka v pohári vody konečne prehrmela, Levi odišiel za majiteľkou hotela dovnútra na recepciu. Jej okamžitá zmena nálady ho zmiatla. Ešte pred niekoľkými sekundami strašila servírku výpoveďou, no teraz sa vlúdne usmievala a ukázala na upravenú mladú ženu za recepcným pultom. „Moja dcéra Aurora vás s radosťou ubytuje.“

Aurora, dvadsiatnička, z ktorej vyžarovala talianska elegancia, sa naňho usmiala, akoby tým chcela potvrdiť, že naozaj jej nič na svete neurobí väčšiu radosť. „Smiem vedieť, ako sa voláte?“

„Levi Gunn.“ Potešilo ho, že zamestnanci hotela vedia po anglicky, lebo pred bleskurýchlým odchodom na tento nečakaný výlet si nemal čas oprášiť ani základné talianske frázy. Kým ho Aurora registrovala, vyložil si na pult textilnú motorársku bundu značky Joe Rocket a neprijemne prepotenú prilbu. Chrániče v bunde a nohaviciach boli na cestu nevyhnutné,

ale pre pobyt na spaľujúcom slnku až také vhodné neboli. Napriek tomu, že na poslednej zastávke neďaleko Verony si tričko namočil do studenej vody, poriadne ho vyžmýkal a obliekol si ho pod bundu, stále sa cítil ako dusená ryba.

Alebo žeby len horel od hnevu, ktorý v ňom vyvolala scéna v záhradnej reštaurácii? Inštinkt pomôcť plačúcemu dievčaťu ho zovrel ako obrovská ruka. Stačilo podporiť protesty druhej servírky a situácia sa vyriešila. Brigádu jej svetlovlaskej kolegyne sa hádam podarilo zachrániť a tá tmavovlasá sa naňho mlčky usmiala, hoci v očiach jej blľali plamienky úprimnej zvedavosti.

Aurora prestala ťukať do klávesnice a vzala vytlačený formulár. „Pridelila som vám izbu číslo tristotri. Má balkón s výhľadom na Montelibertà. Ako hotelový hosť môžete využívať terasu v zadnej časti hotela, odkiaľ je vynikajúci výhľad na celé údolie a umbrijské pohoria. Prístup na terasu vedie z jedálne na prízemí a hostia si na nej často vychutnávajú raňajky.“

„To znie dobre. Rád maľujem krajinky, preto ma terasa naozaj láka.“

Aurora sa usmiala, otočila k nemu vytlačený formulár a podala mu pero. „Čoskoro zistíte, že je tu veľa krásnych výhľadov, ktoré sa oplatí namaľovať. Ak budete mať akékoľvek otázky alebo sa budete chcieť informovať o pekných častiach regiónu, pokojne sa na mňa obráťte. Casa Felice je rodinný podnik. Mama od nás očakáva, že budeme robiť všetko pre to, aby sme splnili želania našich hostí.“

„Nepochybujem, že hostia sú pre ňu prvoradí,“ odvetil Levi stroho a znova si spomenul na uplakanú servírku. Len čo dostal kartu na odomykanie a zamykanie dverí do izby, s ťažkým srdcom ignoroval volanie chladeného piva v Il Giardinu. V motorkárskych topánkach s dupotom prešiel cez krátku chodbu a opäť vyšiel na slnko, ktoré mu neúnavne páľilo na